

Sygn. akt IV CSK 80/17

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa M.M.
przeciwko Gminie Miasta G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda M.M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie

postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący oparł na istnieniu istotnego zagadnienia prawnego, potrzebie wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz na nieważności postępowania.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 punkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia wyniku przedstawionej sprawy, nowe i dotychczas w orzecznictwie nie rozstrzygnięte zagadnienie, którego wyjaśnienie może przyczynić się nie tylko do rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także do rozwoju prawa. Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przyczynie kasacyjnej obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych uzasadniających wątpliwości skarżącego prowadzące do możliwych rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Powołanie się na potrzebę wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze

wykładni lub jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy jednak przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 października 2012 r., I PK 144/12, nie publ., z dnia 13 czerwca 2008 roku, III CSK 104/08, nie publ., z dnia 28 marca 2007 roku, II CSK 84/07, nie publ. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, nie publ.). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 roku, I CSK 111/09, nie publ. oraz z dnia 12 grudnia 2008 roku, II PK 220/08, nie publ.).

Nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w przedstawionym wyżej rozumieniu kwestia, czy nadanie w dniu 2 kwietnia 2011 r. pisma inwestora do generalnego wykonawcy zawierającego sprzeciw inwestora wobec umowy z powodem jako podwykonawcą, stanowi zachowanie 14-dniowego terminu do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 647¹ § 2 k.c., ponieważ nie jest to abstrakcyjny problem prawny, lecz kwestia ustalenia konsekwencji faktu, do której to kwestii Sąd Apelacyjny odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (str.19-20). Druga ze wskazanych przez powoda przyczyn kasacyjnych, dotyczy wykładni i zastosowania art. 647¹ § 2 i 5 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i art. 60 k.c. w kontekście zagadnienia, jakie okoliczności świadczą o wyrażeniu przez inwestora zgody w sposób dorozumiany czynny na zawarcie umowy przez wykonawcę z podwykonawcą. Temu zagadnieniu poświęcone są jednakże liczne orzeczenia Sądu Najwyższego (por. tylko przykładowo: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008, nr 11, poz. 121, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2016 r., III CZP 108/15, niepubl., wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, OSNC z 2011 r., nr 5, poz. 59, z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 551/14, nie publ. oraz z dnia 19 czerwca 2015 r., IV CSK 580/14, nie publ.), w związku z czym nie ma racjonalnej potrzeby ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat, zwłaszcza, że Sąd Najwyższy odniósł się już do poruszanych przez skarżącego kwestii prawnych w wyroku z dnia 19 czerwca 2015 r., IV CSK 580/14, zapadłym

na tle stanu faktycznego dotyczącego wprowadzie innego podwykonawcy, ale opartego na tej samej umowie o roboty budowlane zawartej w dniu 11 marca 2011r. przez pozwanego z konsorcjum spółek H. S.A., P. S.A., A. S.A. i O.S.A. i dotyczącej przedsięwzięcia pod nazwą „[...]”

Nie zachodzi również trzecia przyczyna kasacyjna polegająca na nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym z powodu pozbawienia powoda możliwości obrony jego praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) w następstwie pominięcia, jako spóźnionych, twierdzeń i dowodów wskazanych w apelacji (art. 381 k.p.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazano, że pozbawienie strony możliwości obrony swoich praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. ma miejsce wówczas, gdy z powodu wadliwości procesowych sądu lub czynności strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów postępowania, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, a skutki tych wadliwości nie zostały usunięte przed wydaniem orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, niepubl., z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98, Prok. i Pr. z 1999 r., nr 5, poz. 41 oraz z dnia 29 września 2016 r., V CZ 56/16, nie publ., wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1057/00, niepubl., z dnia 10 maja 2000 r., III CKN 416/98, OSNC 2000, nr 12, poz. 220 oraz z dnia 7 października 2009 r., III CSK 35/09, niepubl.). Nie jest natomiast pozbawieniem strony możliwości obrony swych praw pominięcie przez Sąd jej twierdzeń lub wniosków dowodowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNP 2002, nr 17, poz. 421).

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach postępowania na rzecz strony pozwanej, która wniosła w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną znajduje oparcie w art. 98, 99, 108 w zw. z art. 398²¹ k.p.c.